

[Finansministeren.]

vi taget forbehold overfor det forslag, som fremkom i Paris fornylig, hvor man satte en liberalisering af tekstilvarer over en liberalisering af landbrugsvarer. Men dernæst vil vi også herhjemme gøre noget for at fortsætte liberaliseringen. Vi vil se at få den balance i vor udenrigske handelsomsætning, som muliggør en liberalisering, og det er derfor, vi har fremsat vore forslag om at begrænse købekraften yderligere. Jeg påkalder det ærede medlems aktive medvirken i disse bestræbelser.

Så spurgte det ærede medlem, hvad vi ville gøre ved de 2 milliarder kr.s jordværdistigning, som var kommet. Jeg ved ikke rigtig, hvad det er for 2 milliarder. Om det er det beløb, som er konstateret ved den sidste vurdering, eller hvad det er for noget. Efter min mening er det mindre væsentligt, hvornår det er konstateret ved en vurdering, men det er jo en kendsgerning, at jordværdierne sammen med andre værdier er steget under indtrykket af eller som konsekvens af den internationale inflation. Må jeg ikke derom sige, at efter min mening er der ingen principiel eller praktisk forskel mellem den stigning, som i det sidste år er kommet på grundværdierne i al almindelighed, på bygningsværdierne i al almindelighed, på værdier af skibe, maskiner, biler og andre former for fast kapital. Det er altsammen en følge af inflationen, og har ikke spor med det at gøre, som det ærede medlems læremester Henry George talte om, da han snakkede om grundværdistigning som følge af guldfundene i Californien, hvorfra han fik sine ideer. Der har naturligvis fundet en speciel grundværdistigning sted i omegnen af de store byer, særlig de steder, hvor byerne vokser, og derfor har vi i grundskyldlovgivningen søgt at sondre mellem beliggenhedsværdistigning og den almindelige stigning, som skyldes inflation, og hvad den sidste angår, må den behandles på samme måde som inflationens øvrige konsekvenser, nemlig ved at man bekæmper selve inflationen.

Så var der endelig det tredje spørgsmål: om vi vil afvise en omsætningskat. Det mener jeg ikke vi vil, hvis vi kan få den i en sådan form, at vi anser den for forsvarlig, og jeg har allerede talt om, hvad jeg mener hermed.

Må jeg slutte med at gøre følgende bemærkning. Der har jo i denne vinter været ført meget lange forhandlinger mellem parterne. Det kan heller ikke nægtes, at der er fremkommet værdifulde bidrag til løsning af vore problemer, men det har allige-

vel på mange måder været en deprimerende forestilling at overvære, fordi man, således som vi også oplevede det i går, stadig ser altfor meget af den ensidige fremhæven af, hvor udmærket man selv er, og hvor langt de andre er fra at have begrebet noget som helst af det. Jeg vil dertil gerne føje, at hvis der ikke under de kommende forhandlinger vises ikke bare smidighed, men også vilje til at bøje synspunkter mod hinanden, så kommer der ikke noget ud af det, og jeg tror, at så vil det vække meget stor skuffelse i det danske folk. Jeg er overbevist om, at nu venter man virkelige resultater af rigsdagen, og jeg tror, det vil have stor betydning for rigsdagens prestige. Jeg tror også, det vil have betydning for Danmarks prestige i udlandet. Jeg har nogle gange haft lejlighed til at repræsentere vort land ved internationale forhandlinger. Jeg har fået det indtryk, at de foranstaltninger, vi gennemførte i november, har gavnet vort lands prestige ude i verden, men der er jo fare for, at det gode indtryk vil fortabe sig, hvis vi går fra hinanden uden at have gjort et ordentligt stykke arbejde nu i foråret. Derfor skal det ikke fra min side mangle på vilje i de kommende forhandlinger — det kan jeg forsikre det ærede medlem hr. Bertel Dahlggaard — til at finde løsninger, selvom de måtte afvige noget fra, hvad jeg mener er det bedste. Men jeg må have lov at sige, at det er farligt, hvis vi laver noget, som vi ikke blot selv mener er, men som også folket anser for halvgjorte foranstaltninger, og det syntes mig, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards konklusioner i går var betydeligt mattere end hans oplæg. Jeg håber, at han i de kommende forhandlinger vil leve op til starten i sin tale. Vi må jo sige til hinanden, at der er to ting, som bør komme ud af disse forhandlinger, ellers har vi ikke løst vor opgave. Det ene er en virkelig mærkbar forbrugsbegrænsning, og det andet er et virkeligt fremstød mod inflationen.

Landbrugsministeren (H. Hauch): De ærede medlemmer hr. H. C. Hansen, hr. Carl Petersen og hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var alle inde på omtalen af, at der burde foretages noget i forbindelse med spørgsmålet om de priser, vi har på kød her i landet, og at der måtte gennemføres ordninger, som gjorde kødpriserne rimeligere, end de kan siges at være i øjeblikket.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til her overfor det høje ting at gøre en række bemærkninger, som har tilknytning til dette